19/05/2019

Εκδηλώσεις μνήμης για τα 100 χρόνια από την γενοκτονία των Ποντίων στην Παναγία Σουμελά

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Στο Ιερό Προσκύνημα της Παναγίας Σουμελά στο όρος Βέρμιο τελέστηκε σήμερα Πολυαρχιερατική Θεία Λειτουργία και μνημόσυνο για τα 100 χρόνια από την γενοκτονία του Ποντιακού Ελληνισμού, παρουσία των τοπικών πολιτικών και στρατιωτικών αρχών, ποντιακών σωματείων και μεγάλου πλήθους πιστών που συνέρρευσε για την επέτειο από διάφορα μέρη της Πατρίδας μας.

Προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερβίων και Κοζάνης κ. Παύλος, συλλειτουργούντων των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Δράμας κ. Παύλου, ο οποίος χοροστάτησε και στον Όρθρο, Ελασσώνος κ. Χαρίτωνος, του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Θερμών κ. Δημητρίου και του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος, ο οποίος κήρυξε τον θείο λόγο και ανέγνωσε στο τέλος του ιερού μνημοσύνου επετειακή ομιλία για την γενοκτονία.

Ακολούθησε στο προαύλιο του Ναού ο πολεμικός χορός «Σέρρα» στη μνήμη των θυμάτων και αμέσως μετά λιτάνευση της Ιεράς Εικόνας της Παναγίας Σουμελά, τρισάγιο για τα θύματα της Γενοκτονίας και κατάθεση στεφάνων στο μνημείο για την γενοκτονία, όπου φυλάσσονται τα οστά του Καπετάν Ευκλείδη, οπλαρχηγού του Πόντου. Εκεί ολοκληρώθηκαν οι εκδηλώσεις με τον ήχο της ποντιακής λύρας και το συμβολικό τραγούδι «Καπετάν Ευκλείδης».

Δείτε το φωτογραφικό υλικό εδώ

Η ομιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας στην Θ.Λειτουργία:

«Αἰνέα ἰᾶταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι καί στρῶσον σεαυτῷ».

Δύο θαύματα, τίς θεραπεῖες δύο παραλύτων καί ταλαιπώρων ἀν-θρώ-πων, μᾶς παρουσίασαν τά ἱερά ἀναγνώσματα τῆς σημερινῆς Κυ-ρι-ακῆς. Καί ἴσως κάποιοι διερω-τῶ-νται γιατί οἱ τά πάντα καλῶς δια-ταξάμενοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὅρισαν νά διαβάζεται ὡς ἀπο-στολικό ἀνάγνωσμα ἕνα θαῦμα παρόμοιο μέ αὐτό τό ὁποῖο μᾶς πε-ριγράφει τό εὐαγγελικό ἀνάγνω-σμα, τή θεραπεία δηλαδή τοῦ πα-ρα-λυτικοῦ τῆς Βηθεσδᾶ ἀπό τόν Χριστό.

Ὁ λόγος τῆς παράλ-ληλης πα-ρου-σιάσεως τῶν δύο αὐτῶν θαυ-μά-των εἶναι νά μᾶς δείξει καί νά μᾶς ὑπενθυμίσει τήν ἀλήθεια τῆς ὑπο-σχέσεως τοῦ Χριστοῦ πρός τούς μα-θητές καί ἀποστόλους του ὅτι, δηλαδή, ἐν τῷ ὀνόματί του θά ἔκαναν καί αὐτοί ὅ,τι ἔκανε καί ὁ ἴδιος. Γι᾽ αὐτό καί οἱ πατέρες ἐπιλέγουν αὐτά τά δύο ἴδια θαύ-μα-τα, τή θεραπεία τῶν δύο παρα-λύτων, ὥστε νά μήν ὑπάρχει κα-μία ἀμ-φιβολία, ὥστε νά μήν μπορεῖ κανείς νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι ὁ Χριστός ἔκανε μεγαλύτερα θαύ-μα-τα ἀπό αὐτά πού μποροῦσαν νά κάνουν οἱ μαθητές του.

Αὐτό ἀσφαλῶς δέν ἰσχύει, γιατί ἐφόσον οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ δέν θαυματουργοῦν μέ τή δική τους δύναμη ἀλλά θαυματουρ-γοῦν ἐπικαλούμενοι τό ὄνομα καί τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ, δέν θά ἦταν δυνατόν νά μήν κάνουν, κα-τά τήν ὑπόσχεσή του, ὅλα ὅσα ἔκα-νε Ἐκεῖνος.

Καί αὐτό ἀκριβῶς βλέπουμε νά συμβαίνει μέ τόν ἀπόστολο Πέτρο, ὁ ὁποῖος ἐπισκεπτόμενος τήν πόλη τῆς Λύδδης συνάντησε τόν Αἰνέα, ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἐπί ὀκτώ χρόνια ἦταν κατάκοιτος καί δέν μποροῦσε νά σηκωθεῖ ἀπό τό κρε-βάτι του καί νά περπατήσει. Ὁ ἀπό-στολος βλέποντάς τον τόν πλη-σιάζει καί ἀπευθύνεται πρός αὐτόν λέγοντάς του: «Αἰνέα, ὁ Χρι-στός σέ θεραπεύει· σήκω καί στρῶ-σε μόνος σου τό κρεβάτι σου». Ἡ θεραπεία εἶναι ἄμεση. Ὁ πα-ραλυτικός σηκώνεται καί κάνει αὐτό πού τοῦ ὑποδεικνύει ὁ ἀπό-στο-λος Πέτρος, προκαλώντας τήν ἔκπληξη ὅλων τῶν παρόντων.

Τό θαῦμα ὅμως αὐτό δέν ἀπο-τελεῖ ἀπόδειξη τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ μόνο γιά τούς ἀνθρώπους ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ἀποτελεῖ διαρ-κῆ ἀπόδειξη γιά κάθε ἐποχή, καί γιά τή δική μας ἐποχή, κατά τήν ὁποία ἔχει ψυχρανθεῖ ἡ ἀγάπη καί ἡ πίστη τῶν πολλῶν. Ἡ δική μας ὅμως ψυχρότητα καί ἡ δική μας ἀδιαφορία δέν ἐξασθενεῖ τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός εἶναι, κατά τόν πρωτοκορυφαῖο ἀπόστολο Παῦλο, «χθές καί σήμε-ρον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνες», καί ἡ δύναμή του παραμένει ἡ ἴδια καί συνεχίζει νά ἐνεργεῖ «θαυμά-σια, μεγάλα», διά τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματός του. Διότι ὁ Χριστός εἶ-ναι αὐτός ὁ ὁποῖος θεραπεύει. Εἶ--ναι αὐτός ὁ ὁποῖος ἐθεράπευε διά τῶν ἀποστόλων του, ἀλ-λά καί ἐθεράπευε καί θεραπεύει καί σή-με-ρα διά τῶν ἁγίων του. Χωρίς τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ καί χωρίς τήν ἐπίκληση τοῦ ὀνόματός του δέν ὑπάρχουν θαύματα, καί ὅσοι τά ἐπιχειροῦν, ἐκμεταλλεύονται τήν ἀνάγκη καί τήν εὐαισθησία τῶν ἀνθρώπων γιά τό δικό τους προ-σωπικό συμφέρον, καί παρασύρουν καί ἐξαπατοῦν τούς ἀνθρώπους.

Ὅμως τό σημερινό θαῦμα τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, τό θαῦμα τῆς ἰάσεως τοῦ παραλυτικοῦ, ἔχει σκο-πό νά μᾶς διδάξει καί κάτι ἀκόμη. Ὅταν ὁ ἀπόστολος λέγει στόν Αἰ-νέα ὅτι ὁ Χριστός τόν θεραπεύει, τοῦ ζητᾶ νά κάνει καί ἐκεῖνος κά-τι. Τοῦ ζητᾶ νά σηκωθεῖ καί νά στρώσει τό κρεβάτι του. Καί τό ζητᾶ αὐτό ὁ ἀπόστολος Πέτρος γιά νά ἀποδείξει τόσο στόν παρα-λυτικό ὅσο καί σέ ἐκείνους πού παρακολουθοῦσαν τή σκηνή ὅτι ἡ θεραπεία του εἶναι ὄντως ἀλη-θι-νή, ὅτι ὁ ἀπό ὀκταετίας παρά-λυ-τος ἔχει πραγματικά θεραπευθεῖ καί μπορεῖ νά σηκωθεῖ καί νά λει-τουρ-γήσει σάν φυσιολογικός ἄν-θρω-πος.

Τό ζητᾶ ὅμως καί γιά ἕναν ἀκόμη λόγο ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Τό ζητᾶ γιά νά μᾶς διδάξει πόσο ἀναγκαία εἶναι ἡ συνέργεια τοῦ ἀνθρώπου στήν ὁλοκλήρωση τοῦ θαύματος. Ὁ πιστός δέν καλεῖται νά περιμέ-νει μοιρολατρικά τό θαῦμα, πρέπει νά τό ἐπιδιώκει ἀλλά καί νά προ-σπα-θεῖ γι᾽ αὐτό, ὅπως ἔκανε ὁ πα-ραλυτικός τοῦ σημερινοῦ ἀποστο-λι-κοῦ ἀναγνώσματος. Καί ἡ προ-σπάθεια αὐτή ἐκφράζεται μέ τήν ὑπακοή του στήν ἐντολή τοῦ ἀπο-στόλου καί κατ᾽ ἐπέκταση στήν ἐντο-λή τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν ὁ ἀπόστολος Πέτρος τόν παροτρύνει νά σηκωθεῖ καί νά στρώσει τό κρεβάτι του, ὁ πρώην παραλυτικός δέν ἀρνεῖται, δέν ἀδιαφορεῖ, δέν ἀμφιβάλλει. Τό κάνει ἀμέσως καί ἔτσι ὁλοκληρώ-νε-ται τό θαῦμα, γιατί ὁ Χριστός ζητᾶ, ὅπως εἶπα, τή δική μας συνέργεια, ὥστε νά ἔχουμε τό ἐπι-θυμητό ἀποτέλεσμα. Καί αὐτό ἀπο-τελεῖ δίδαγμα καί γιά ὅλους ἐμᾶς σήμερα. Θά πρέπει νά μά-θουμε νά ζητοῦμε τό θαῦμα ἀλλά καί νά εἴμαστε πρόθυμοι νά ἀκο-λουθήσουμε τίς ἐντολές τοῦ Χρι-στοῦ καί νά ὑπακούσουμε στό θέ-λημά του, ἔτσι ὥστε νά ζήσουμε καί ἐμεῖς τό θαῦμα καί νά λάβουμε τήν ἴαση καί τή θεραπεία πού ἔχου-με ἀνάγκη καί ζητοῦμε ἀπό τόν Χριστό. Μόνο τότε θά μπορέσουμε καί ἐμεῖς νά ζήσουμε τέτοιου εἴδους θαύματα, ὅπως τά ζοῦμε βέβαια καθημερινῶς ἀπό ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἐμπιστεύονται τόν Θεό καί ὑπακούουν στό θέλημά του. Ξαί πράγματι ὁ Θεός τούς θεραπεύει, τούς εὐεργετεῖ καί τούς δίδει τήν ἴαση, οὕτως ὥστε νά συνεχίσουν τή ζωή τους πάντοτε κάτω ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

Η ομιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας για την Γενοκτονία του Ποντιακού Ελληνισμού:

19 Μαΐου 1919-19 Μαΐου 2019. Ἑκατό χρόνια συμπληρώνονται σήμερα ἀπό τήν τραγική ἐκείνη ἡμέρα κατά τήν ὁποία ἡ εἰρήνη χρησιμοποιήθηκε ὡς πρόσχημα γιά μία μεγάλη καταστροφή: γιά τή Γενοκτονία τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ.

19 Μαΐου τοῦ 1919, καί ἡ ἀπό-βαση τοῦ Μουσταφᾶ Κεμάλ σημα-το-δοτεῖ τήν ἀρχή τοῦ ξερριζωμοῦ καί τοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ Ἑλληνι-σμοῦ τοῦ Πόντου ἀπό τίς πατρογο-νικές του ἑστίες. Ἀπό ἐκεῖ ὅπου γιά χιλιάδες χρόνια τροφοδοτοῦ-σαν τό καντήλι τῆς ἱστορίας καί τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων μέ τά ἔργα τους, μέ τήν παράδοση καί μέ τή ζωή τους. Ἀπό ἐκεῖ ὅπου γιά χιλιάδες χρόνια ἀποτελοῦσαν τούς κυματοθραῦστες τῶν βαρβα-ρι-κῶν ἐπιδρομῶν, πού ἐπιδίωκαν νά σαρώσουν τά πάντα στό πέρα-σμά τους.

Τρεῖς χιλιάδες χρόνια ὁ Ἑλληνι-σμός τοῦ Πόντου εἶχε γράψει στά παράλια τῆς Μαύρης θάλασσας ἀλλά καί στό ἐσωτερικό τῆς Μι-κρᾶς Ἀσίας μία ἀνεπανάληπτη ἱστο-ρία. Εἶχε μεγαλουργήσει, ἱδρύ-οντας πόλεις καί δημιουργώντας πολιτισμό, ὁ ὁποῖος ἄφησε ἀνεξί-τη-λα ἴχνη μέχρι σήμερα, παρά τή συστηματική προσπάθεια πολλῶν νά τά σβύσουν καί νά τά ἐξαφανί-σουν. Ναοί καί μοναστήρια, σχο-λεῖα καί σπίτια, ὀνόματα καί το-πωνύμια ἑλληνικά, παραμένουν, δίδοντας τή μαρτυρία τῆς ἑλληνι-κό-τητος τοῦ τόπου, ὅσο καί ἄν κάποιοι δέν θέλουν νά τό παρα-δε-χθοῦν.

19 Μαΐου τοῦ 1919, καί ἡ Ὀδύσ-σεια τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔχει ξεκινήσει γιά νά καταλήξει στήν ὁριστική καταστροφή του, στόν ὁλοκληρωτικό ξερριζωμό του, γιά νά γίνει θρῆνος καί κλαυ-θμός καί ὀδυρμός πολύς γιά τούς ἀνθρώπους πού

χάνονται, πού πε-θαίνουν στούς δρόμους, πού δολο-φονοῦνται μέ βίαιο καί ἀπάν-θρω-πο τρόπο, χωρίς νά ἔχουν φταί-ξει σέ τίποτε καί χωρίς ἀπολύτως καμία δικαιολογία.

353.000 εἶναι ἐπίσημα οἱ νεκροί καί ἄλλοι τόσοι καί περισσότεροι ὅσοι χάθηκαν ἀπό τά βασανιστή-ρια, τίς ταλαιπωρίες, τίς κακου-χίες, τίς ἀτελείωτες ὁδοιπορίες καί τίς ἀσθένειες, πού διαδιδόταν ταχύτατα κάτω ἀπό τίς ἀντίξοες συνθῆκες στίς ὁποῖες ζοῦσαν. Χιλιά-δες οἱ ἄνθρωποι πού ἐξοντώ-θη-καν καί θανατώθηκαν στά διαβόη-τα τάγματα ἐργασίας, στά Ἀμελέ Ταμπουρού, ἀλλά καί ἀμέτρητες χι-λιάδες νέοι, παιδιά, γυναῖκες, ἀνή-μποροι καί ἀσθενεῖς, ἡλικιω-μένοι καί γέροντες, πού ἐκδιώχθη-καν ἀπό τά σπίτια καί τά χωριά τους, χωρίς νά μποροῦν νά πά-ρουν τίποτε μαζί τους καί ἀναγκά-σθη-καν νά περπατοῦν μῆνες ὁλό-κληρους μέσα ἀπό δύσβατα βουνά, χωρίς ἐφόδια, χωρίς τροφή καί νερό, χωρίς βοήθεια καί καθοδή-γη-ση, κάτω ἀπό τόν ἥλιο καί τόν καύσωνα, ἀλλά καί στήν παγωνιά τοῦ χειμῶνα, σέ μία ἀτέρμονη πορεία πρός τόν θάνατο.

Καί δέν περιορίζονται σέ αὐτά τά μαρτύρια τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνι-σμοῦ. Κληρικοί, δάσκαλοι, ἐπιφα-νεῖς Πόντιοι ὁδηγοῦνται σέ δίκες μέ ἀνυπόστατες κατηγορίες καί μέ προειλημμένες ἀποφάσεις κατα-λή-γουν στήν ἀγχόνη, ὅπως συνέ-βη στήν Ἀμισό καί στήν Πάφρα.

Ἡ κατάσταση εἶναι τραγική καί στήν ὕπαιθρο, ὅπου κάθε βράδυ ὁμάδες φανατικῶν ἐφορμοῦν στά ἑλληνικά χωριά, μπαίνουν στά σπίτια φιλήσυχων ἀνθρώπων, λε-η--λατοῦν, κακοποιοῦν, δολοφο-νοῦν καί τρομοκρατοῦν τούς ἀν-θρώπους.

Εἶναι τόση ἡ φρίκη, τόση ἡ ὀδύνη τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου, ὥστε ὁ Ἀμερικανός πρέσβης στήν Κων-στα-ντινούπολη Μοργκεντάου προ-σπαθεῖ νά εὐαισθητοποιήσει συνειδήσεις γιά τά μαρτύρια πού ὑφίσταται ὁ Ἑλληνισμός τοῦ Πό-ντου καί δηλώνει ὅτι τά δεινά πού ὑποφέρουν οἱ Ἕλληνες εἶναι ἐξί-σου φοβερά μέ αὐτά τῶν Ἀρμε-νίων, ἐνῶ ἄλλοι ξένοι, αὐτόπτες μάρτυρες, ὁμολογοῦν ὅτι ὅσοι δο-λο-φονοῦνται εἶναι πιό τυχεροί ἀπό τούς ἄλλους.

Ἀποκαλυπτική εἶναι καί ἡ μαρ-τυρία τοῦ βουλευτοῦ Κωνστα-ντί-νου Φιλάνδρου, ὁ ὁποῖος μιλώ-ντας στήν ἑλληνική Βουλή γιά τή Γενοκτονία στίς 8 Ἀπριλίου τοῦ 1921 λέγει μεταξύ ἄλλων: «Αἱ γραῖαι καί οἱ γέροντες διε-σκορ-πίζοντο τότε εἰς τάς ἐρήμους ὅπου γυμνοί, ἄστεγοι καί νήστεις σω-ρηδόν ἀπέθνησκον. Ἀλλά καί ὁσά-κις τήν μακράν πεζοπορίαν διε-δέχετο ἡ διά τοῦ σιδηροδρόμου με-τα-βίβασις τῶν εἰλώτων, ἐξετυ-λίσ-σοντο σκηναί φρικτοτέρας τραγωδίας. Ἐσταμάτα τό τραῖνον μέσα εἰς τήν ἔρημον, διά νά ρι-φθῶσιν ἀπροστάτευτα τά δυστυχῆ ἐκεῖνα πλάσματα εἰς τήν διάκρισιν τῶν ἀγρίων θηρίων καί τῶν ἀν-θρω-πομόρφων θηρίων. Δυστυχής μητέρα, ἐστοιβαγμένη μετ᾽ ἄλλων γυναικῶν ἐντός σκευοφόρου

βα-γο-νίου, βλέπουσα κινδυνεῦονν τό τέκνο της ἀπό ἀσφυξίαν, ἐτόλ-μη-σε νά ζητήσει βοήθεια. Παρευθύς Τοῦρκος χωροφύλαξ ἁρπάσας ἀπό τήν ἀγκάλην τῆς μητρός τό τέ-κνον της τό ἐξεσφενδόνισεν ἐκ τοῦ παραθύρου εἰς τό κενόν, ἐνῶ τό τραῖνο ἐξηκολούθει τρέχον εἰς τήν ἀπέραντην ἔρημον ...».

Οἱ ἑλληνικοί πληθυσμοί τοῦ Πό-ντου ἐξοντώνονται μέ τούς πιό φρι-κτούς τρόπους, οἱ ὁποῖοι κάνουν καί τόν πιό ἀδιάφορο ἀ-κό-μη ἄνθρωπο νά λυγίσει. Πρω-το--φα-νῆ εἶναι τά μαρτύρια στά ὁποῖα ὑποβάλλονται ἄνδρες, γυ-ναῖ-κες, παιδιά καί ἡλικιωμένοι χωρίς καμία διάκριση. Τό σχέδιο πρέπει νά ἐκτελεσθεῖ, καί εἶναι ἡ ἐκκα-θάριση τῆς Τουρκίας ἀπό «ἀλλό-τριες ἐθνικές καί θρησκευτικές μεινότητες».

Ὁ Πόντος, πού ἀνέδειξε ἐπί τρεῖς σχεδόν χιλιετίες ἕναν ὑπέροχο πο-λιτισμό, μετατρέπεται σέ μία ἀπέ-ραντη σκηνή τραγωδίας, στήν ὁποία πραγματώνονται τά σχέδια τῶν Νεοτούρκων νά ἐξαφανίσουν ἀπό τήν περιοχή κάθε τι πού θυμί-ζει τό παρελθόν, ὁδηγώντας τόν Ποντιακό Ἑλληνισμό εἴτε στόν μαρ-τυρικό θάνατο εἴτε στήν ἀνα-γκαστική ἔξοδο πού συνεπάγεται καί πάλι χιλιάδες θύματα. Αὐτό πού δέν ἐπέτυχαν οἱ Τοῦρκοι στά πεντακόσια σχεδόν χρόνια τῆς κυ-ρι-αρχίας τους στόν Πόντο καί τή Μικρά Ἀσία τό κατόρθωσαν μέσα σέ λίγα χρόνια οἱ Νεότουρκοι καί ὁ Μουσταφᾶ Κεμάλ. Ἡ τρομοκρα-τία, οἱ ἐξορίες, οἱ ἀπαγχονισμοί, οἱ πυρπολήσεις τῶν χωριῶν, οἱ κα-κο-ποιήσεις τῶν γυναικῶν, ἦταν τά μέσα πού χρησιμοποίησαν γιά τήν «ἐπίλυση τοῦ ἐθνικοῦ προ-βλή-ματος τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτο-κρα-τορίας», ἐπιτυγχάνοντας τήν ἐξαφάνιση καί ἐξόντωση τῶν γη-γενῶν ἐθνοτήτων ἀλλά καί τήν ἐκ-καθάριση τῶν Ἑλλήνων πού δια-χειριζόταν τό ἐμπόριο καί τίς πλουτοπαραγωγικές πηγές, ὥστε νά περάσουν στά χέρια τῶν Τούρ-κων.

Ὁ Ποντιακός Ἑλληνισμός δέν ἔμει-νε ὅμως ἀπαθής. Ὀργάνωσε τή δική του ἀντίσταση, τό δικό του «ἀντάρτικο» γιά νά προστατευθεῖ. Ἄνθρωποι ἁπλοί ἀντιστάθηκαν στή βία καί προσπάθησαν νά σώ-σουν χιλιάδες ἄμαχου πληθυσμοῦ. Γυναῖκες καί ἄνδρες ἀγωνίσθηκαν μέ τόλμη καί ἀποφασιστικότητα, χωρίς νά ὑπολογίσουν τή δική τους ζωή, γιά νά σώσουν συναν-θρώ-πους τους.

Ὅμως τό σχέδιο τοῦ ἀφελλη-νι-σμοῦ τοῦ Πόντου καί τῆς Γενοκτο-νίας τῶν Ποντίων ἦταν καλά με-θοδευμένο καί οἱ ἐμπνευστές τους δέν ὑπολόγιζαν τίποτε μέχρι τήν πλήρη ἐξόντωση τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλ-ληνισμοῦ, μέχρι τήν πλήρη ἐπι-κράτηση τῶν Τούρκων στίς πα-τρο-γονικές ἑστίες τῶν Ἑλλήνων.

Ἑκατοντάδες χιλιάδες τά θύματα αὐτοῦ τοῦ ὕπουλου σχεδίου. Ἑκα-το-ντάδες χιλιάδες οἱ νεκροί αὐτῆς τῆς Γενοκτονίας πού οἱ αὐτουργοί καί οἱ ἐκτελεστές της εἴτε ἀρνοῦ-νται νά τήν ἀναγνωρίσουν εἴτε τήν τιμοῦν ὡς τόν θρίαμβο τῆς πολιτικῆς τους καί ἐπιτυχία τῶν στόχων τους. Καί ὅσοι ἀπέμειναν, ὅσοι γλίτωσαν ἀπό ὅλες αὐτές τίς συστηματικές καί στοχευμένες διώ-ξεις ἀναγκάσθηκαν νά

πάρουν τόν δρόμο τῆς προσφυγιᾶς. Ἀνα-γκάσθηκαν νά ἐγκαταλείψουν τίς κοιτίδες τους καί νά ἀναζητήσουν ἀλλοῦ καταφύγιο, παίρνοντας μα-ζί τους τίς μνῆμες τῶν πατέρων τους, τίς μνῆμες τοῦ τόπου ὅπου ἄκμασε ὁ ἑλληνισμός, παίρνοντας μαζί τους τούς πόνους καί τούς καη-μούς τῆς Ρωμηοσύνης τοῦ Πό-ντου, πού τούς ἔκαναν τραγούδι, πού τούς ἔκαναν λυγμό, πού τούς ἔκαναν δύναμη γιά νά συνεχίσουν τήν πορεία τους ὅπου βρέθηκαν, παίρνοντας μαζί τους τίς ἱερές εἰ-κό-νες ἀπό τά εἰκονοστάσια τῶν σπιτιῶν τους, γιά νά τούς συνο-δεύουν καί νά τούς προστατεύουν, μά πάνω ἀπό ὅλα παίρνοντας τήν εὐχή καί τή χάρη τῆς Παναγίας, τῆς Μητέρας τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλ-ληνισμοῦ, πού τό μοναστήρι της, στό ὄρος Μελᾶ, ἦταν γιά πολλούς αἰῶνες τό σημεῖο ἀναφορᾶς τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἦταν τό σπίτι καί τό καταφύγιό τους.

Τήν Παναγία τή Σουμελιώτισσα ἐπικαλοῦντο στίς ὧρες τῆς χαρᾶς ἀλλά καί στίς ὧρες τῆς ὀδύνης καί τῆς θλίψεως. Τήν Παναγία τῆς Σου-μελᾶ παρακαλοῦσαν σέ κάθε ἀνάγκη, ἀλλά καί τό ὄνομά της ἔδιναν καί δίνουν μέχρι σήμερα στά παιδιά τους. Γιατί αὐτήν αἰ-σθά-νονται μητέρα τους, γιατί ἡ δική της ἀγάπη τούς συντρόφευσε στόν δρόμο τῆς προσφυγιᾶς καί ἦταν τό στήριγμά τους στήν προ-σπάθεια νά ξαναδημιουργήσουν τή ζωή τους στήν καινούργια πα-τρίδα.

Γι᾽ αὐτό καί ἔκαναν τό πᾶν γιά νά φέρουν τήν ἱστορική καί θαυμα-τουρ-γή εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Σουμελιώτισσας στήν Ἑλλάδα καί νά οἰκοδομήσουν μέ ἄτρυτους κό-πους ἕνα Προσκύνημα πού νά θυ-μί-ζει τό Μοναστήρι της στόν Πό-ντο, ἕνα Προσκύνημα πού νά τούς συγκεντρώνει ὅλους, ὅπως ἄλλοτε τούς πατέρες καί τίς μητέρες τους τό Μοναστήρι τῆς Σουμελᾶ, γιά νά προσκυνοῦν τήν θαυματουργή εἰκόνα της, γιά νά ἀντλοῦν δύνα-μη καί θάρρος γιά τή ζωή τους, γιά τόν ἀγώνα τους νά διατηρήσουν τή γλώσσα τους, τήν ἱστορία τους, τή μουσική καί τούς χορούς τους, τά ἤθη καί τά ἔθιμα, τίς παραδό-σεις τοῦ Πόντου καί τοῦ Ποντια-κοῦ Ἑλληνισμοῦ, γιά νά συγκε-ντρώ-νονται οἱ νέοι καί νά μαθαί-νουν τήν ἱστορία τῶν πατέρων τους, τῶν ἀλησμόνητων πατρίδων τους, γιά νά μήν ξεχαστεῖ ἡ Γενο-κτονία τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνι-σμοῦ ἀλλά νά ἀναγνωρισθεῖ ἀπό ὅλο τόν κόσμο ἡ ἀδικία καί τά μαρτύρια πού ὑπέστησαν οἱ πατέ-ρες μας.

Καί σήμερα ἡμέρα μνήμης γιά τά 100 χρόνια ἀπό τή Γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου ἤρθαμε ἐδῶ στό Ἱερό Προσκύνημα τῆς Πανα-γίας Σουμελᾶ, ὅπου θησαυρίζεται ἡ ἱστορική ἱερά εἰκόνα της καί ἄλλα πολύτιμα κειμήλια τοῦ Πο-ντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ, πού συγκε-ντρώ--θη-καν μέ τή διαχρονική φρο-ντίδα τοῦ Σωματείου «Παναγία Σουμε-λᾶ». Ἤρθαμε γιά νά εὐχαρι-στήσουμε αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἡμέ-ρα τῆς μνήμης τήν Παναγία μας γιά τή στοργή καί τήν προστασία πού χάρισε στόν Ποντιακό Ἑλλη-νισμό, ὥστε παρά τίς δυσκολίες καί τή φρίκη τῆς Γενοκτονίας πού ὑπέμεινε, δέν ἔσβυσε καί δέν ἐξα-φανίσθηκε, γιατί ἡ Παναγία τόν

βοήθησε νά ὀρθώσει καί πάλι τό ἀνάστημά του καί νά ὑψώσει δυνατή τή φωνή του ὑπερασπι-ζό-μενος τά δίκαιά του καί τούς ἀγῶνες του.

Αὐτός ἦταν ὁ λόγος πού θελή-σα-με νά τιμήσουμε αὐτή τήν ἡμέρα τῆς μνήμης τῆς ἑκατοστῆς ἐπε-τείου τῆς Γενοκτονίας τοῦ Ποντια-κοῦ Ἑλληνισμοῦ καί νά ἀποτίσου-με φόρο τιμῆς στή μητέρα τοῦ Πο-ντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ, στήν πρόσ-φυ-γα Παναγία πού συντρόφευσε τά παιδιά της στόν δρόμο τῆς προσ-φυγιᾶς καί ἔγινε ἡ παρηγορία καί τό στήριγμά τους.

Γι᾽αὐτό καί ἐκφράζω τή λύπη μου γιατί μία τέτοια ἡμέρα πένθους καί μνήμης, πού θά ἔπρεπε νά εἴ-μα-στε ὅλοι συγκεντρωμένοι ἐδῶ, ἐνώπιον τῆς ἱστορικῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας Σουμελᾶ, πού ἀποτελεῖ τόν ὁρατό σύνδεσμό μας μέ τόν Πόντο, μέ τούς πατέρες καί τούς προπάτορες μας, κάποιοι δέν θέ-λησαν νά ἀκούσουν τή φωνή τοῦ Ἐπι-σκόπου καί πνευματικοῦ τους πατρός, ἀλλά προτίμησαν νά ἀκού-σουν ἀλλότριες καί διχα-στι-κές φωνές, φωνές ἀνθρώπων πού κινούμενοι ἀπό ἐγωισμούς καί μι-κρότητες θέλησαν νά διασπάσουν τήν ἑνότητα τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλλη-νι-σμοῦ καί μάλιστα σέ μία τέτοια ἐπέτειο.

Ἐμεῖς ὅμως ἤρθαμε ἐδῶ, στήν Πα-ναγία μας, στήν Παναγία τή Σου-μελιώτισσα, καί προσευχηθή-καμε γιά τά ἀναρίθμητα θύματα τῆς Γενοκτονίας τῶν Ποντίων, προ-σευχηθήκαμε γιά τούς πατέρες μας, προσευχηθήκαμε καί γιά ὅσους σήμερα ἐπέλεξαν νά μήν εἶ-ναι ἐδῶ μαζί μας. Καί παρακαλέ-σα-με τήν Παναγία τοῦ Σουμελᾶ, πού εἶναι ἡ μητέρα ὅλων τῶν Πο-ντίων, νά φωτίσει τόν νοῦ τους γιά νά συνεχίζουν τούς κοινούς ἀγῶ-νες γιά τά δίκαια τῶν Πον-τίων καί τήν ἀναγνώριση τῆς Γε-νο-κτονίας, ἑνωμένοι καί ὄχι διχα-σμένοι, ὁμονοοῦντες καί ὄχι μέ διχόνοιες, οἱ ὁποῖες ὑπῆρξαν πά-ντο-τε ἡ αἰτία ὅλων τῶν ἐθνικῶν μας τραγωδιῶν.

Θέλω ὅμως αὐτή τήν ὥρα νά ἐκφράσω καί τίς θερμό-τα-τες εὐχα-ριστίες μου πρός τούς Σεβασμιω-τάτους Ἁγίους Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι λάμπρυναν μέ τήν παρουσία τους καί τή συμμετοχή τους τή σημε-ρινή ἡμέρα τῆς 100ης ἐπετείου τῆς Γενοκτονίας τῶν Ποντίων, τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σερ-βίων καί Κοζάνης κύριο Παῦλο, ὁ ὁποῖος καί προεξῆρχε τῆς θείας Λειτουργίας, τόν Σεβασμιώτατο Μη-τροπολίτη Δράμας κύριο Παῦ-λο, πού προεξῆρχε τοῦ Ὄρθρου, τόν Σεβασμιώτατο Μητροπο-λίτη Ἐλασσῶνος κύριο Χαρίτωνα καί τόν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Θερμῶν κύριο Δημήτριο,

νά εὐχαριστήσω ἀκόμη τίς πολιτιτικές καί στρατιωτικές ἀρχές τοῦ τόπου μας, τά Ποντιακά σωματεῖα καί τίς ἀντι-προ-σωπεῖες τους, ἀλλά καί ὅλους ἐσᾶς πού ἤλθατε γιά νά τιμήσετε μαζί μας αὐτή τήν ἐπέτειο. Ἰδιαιτέρως νά εὐχαριστήσω δύο σχολεῖα πού ἦρθαν ἀπό τή Θεσσαλονίκη, τό Β΄ ΕΠΑΛ Εὐόσμου καί τό 50ο Δημοτικό Σχολεῖο Θεσσαλονίκης.

Γιά μᾶς πού διακονοῦμε τό Ἱερό Προσκύνημα τῆς Παναγίας Σου-μελᾶ καί γιά τά μέλη καί τό Διοι-κητικό Συμβούλιο τοῦ Σωματείου Παναγία Σουμελᾶ δέν εἶναι προ-νό-μιο ὑπεροχῆς, εἶναι εὐλογία νά διακονοῦμε τήν Παναγία μας. Καί τό κάνουμε μέ πολλή ἀγάπη καί πολύ σεβασμό πρός τήν Παναγία ἀλλά καί πρός τόν Ποντιακό Ἑλ-λη-νισμό καί ἰδιαιτέρως πρός τούς νέους μας.

Γι᾽ αὐτό καί ὀργανώνουμε κάθε χρόνο τά Συναπαντήματα τῶν Πο-ντι-ακῶν νεολαιῶν ἀπό ὅλο τόν κόσμο, ὥστε νά γνωρίσουν οἱ νέοι τήν ἱστορία, τά ἤθη καί τά ἔθιμα, τούς χορούς καί τά τραγούδια τοῦ Πόντου, γιά νά συνδεθοῦν μεταξύ τους καί ἑνωμένοι νά συνεχίσουν τόν ἀγώνα γιά τήν ἀναγνώριση τῶν δικαίων τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλ-λη-νισμοῦ καί τῆς Γενοκτονίας τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου.

Γιατί μόνο ἑνωμένοι οἱ Πόντιοι, ὅπως καί ὅλος ὁ Ἑλληνισμός, μπο-ροῦν νά διεκδικήσουν καί νά ἐπιτύχουν τόν στόχο τους, τήν ἀναγνώριση τῆς Γενοκτονίας τῶν πατέρων τους καί τόν σεβασμό τῆς μνήμης τους.

Αἰωνία ἡ μνήμη πάντων τῶν ἐν Πόντῳ μαρτυρικῶς τελειωθέντων καί σφαγιασθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Δείτε το φωτογραφικό υλικό εδώ